

JUSTITSMINISTERIET

Lovafdelingen

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Dato: 16. april 2009
Kontor: Statsretskontoret
Sagsnr.: 2009-7650-0005
Dok.: HSI40293

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 2 vedrørende forslag til lov om ændring af forvaltningsloven og lov om behandling af personoplysninger (Udveksling af oplysninger inden for den offentlige forvaltning) (L 137), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 25. marts 2009.

Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Karina Lorentzen Dehnhardt (SF).

Brian Mikkelsen

/

Jens-Christian Bülow

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 2 fra Folketingets Retsudvalg vedrørende forslag til lov om ændring af forvaltningsloven og lov om behandling af personoplysninger (Udveksling af oplysninger mellem forvaltningsmyndigheder) (L 137):

”Hvordan vil der kunne rejses tvivl om gennemførelsen af databeskyttelsesdirektivet, hvis forvaltningslovens samtykke-model anvendes i persondataloven?”

Svar:

Som anført i pkt. 2.1.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger er reglerne i persondataloven i vidt omfang baseret på EF-direktivet om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (95/46/EF) – databeskyttelsesdirektivet.

Databeskyttelsesdirektivet indeholder i artikel 2, litra h, følgende definition af begrebet ”samtykke”:

”h) ”den registreredes samtykke” enhver frivillig, specifik og informeret viljestilkendegivelse, hvorved den registrerede indvilliger i, at personoplysninger, der vedrører den pågældende selv, gøres til genstand for behandling.”

I overensstemmelse hermed følger det af persondatalovens § 3, nr. 8, at et samtykke – for at være gyldigt – skal være udtryk for en frivillig, specifik og informeret viljestilkendegivelse, hvorved den registrerede indvilger i, at oplysninger, der vedrører den pågældende selv, gøres til genstand for behandling.

Baggrunden for, at bestemmelsen i persondatalovens § 3, nr. 8, er knyttet tæt op ad direktivteksten, er, at det herved sikres, at der ikke kan rejses tvivl omkring implementeringen af bestemmelsen i direktivets artikel 2, litra h, i dansk ret. Der kan i den forbindelse nærmere henvises til betænkning nr. 1345/1997 om behandling af personoplysninger (side 209 f), og lovforslag nr. L 147 af 9. december 1999 (side 28), som har dannet grundlag for persondataloven.

Hvis den samtykkemodel, som følger af forvaltningslovens § 28, blev anvendt i persondataloven, ville det bl.a. indebære, at der efter persondataloven generelt ville gælde et krav om skriftlighed og 1-års gyldigheds-

periode. Persondataloven ville dermed i givet fald komme til at indeholde yderligere krav til et samtykke til videregivelse (og anden form for behandling) af personoplysninger end, hvad der følger af databeskyttelsesdirektivet. Det er på denne baggrund, at Justitsministeriet i den kommenterede høringsoversigt (side 9) har givet udtryk for, at der efter ministeriets opfattelse ville kunne rejses tvivl om gennemførelsen af databeskyttelsesdirektivet i dansk ret, hvis den nære sammenhæng mellem direktivteksten og persondatalovens definition af et "samtykke" ikke blev fastholdt (inden for direktivets anvendelsesområde), f.eks. fordi de krav om skriftlighed og 1-års grænse, som følger af forvaltningslovens § 28, generelt blev indarbejdet i persondataloven.

Efter Justitsministeriets opfattelse må den legale definition af et samtykke, der fremgår af persondatalovens § 3, nr. 8, således fastholdes i relation til de former for videregivelse, som falder ind under databeskyttelsesdirektivets anvendelsesområde. Konsekvensen heraf ville – som nævnt i den kommenterede høringsoversigt (side 10) – være, at de nævnte krav til et samtykke i forvaltningslovens § 28 alene ville kunne opstilles i forhold til den manuelle videregivelse (som i dag er omfattet af forvaltningsloven), hvilket ville betyde, at de eksisterende afgrænsningsproblemer mellem forvaltningsloven og persondataloven, som lovforslaget tilsigter at fjerne, fortsat vil foreligge i relation til spørgsmålet om samtykke.

Da en sådan retstilstand, som Justitsministeriet tidligere har givet udtryk for, ville være uhensigtsmæssig, indebærer lovforslaget – i overensstemmelse med udvalgets anbefaling i betænkningen – at persondatalovens krav til et samtykke skal gælde, uanset om der er tale om manuel eller elektronisk videregivelse af personoplysninger mellem forvaltningsmyndigheder. Det skal i den forbindelse på ny understreges, at de krav til et samtykke, som siden 1. juli 2000 har fulgt af persondataloven, efter Justitsministeriets opfattelse er fuldt ud betryggende i forhold til at sikre, at der kun videregives personoplysninger på grundlag af et samtykke, hvis den registrerede er indforstået hermed. Der kan i den forbindelse henvises til det, som er anført i den kommenterede høringsoversigt, side 8 ff.